

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. U.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o ustalenie ubezpieczenia rolniczego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację A. U. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 lipca 2017 r., oddalającego jego odwołania od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 23 grudnia 2013 r., stwierdzających ustanie ubezpieczeń wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego oraz emerytalno-rentowego w okresie od dnia 19 do dnia 23 września 2011 r. Zauważono, że w tym czasie ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych przez Powiatowy Urząd Pracy Nr (...) w Ł. jako osoba pobierająca stypendium w okresie odbywania szkolenia zawodowego dorosłych. Fakt ten miał istotny wpływ na możliwość kontynuacji ubezpieczenia społecznego rolników w okresie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej powodując ustalenie, że przed rozpoczęciem pozarolniczej działalności ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu z mocy ustawy

nieprzerwanie przez co najmniej 3 lata. Sądy zastosowały art. 7 ust. 1 i art. 16 ust. 1 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. 2019 r., poz. 299 ze zm.), stanowiące o podleganiu obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu rolników tylko przez rolnika niepodlegającego innemu ubezpieczeniu społecznemu.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.) w sytuacji, w której nie był osobą pobierającą stypendium, w rozumieniu tego przepisu, „ponieważ nigdy nie pobrał, ani nie otrzymał środków z tego stypendium”. W skardze zarzucono także obrazę art. 30 oraz 31 ust 2 i ust 3 Konstytucji przez zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sposób ograniczający wolność ubezpieczonego do świadomego kształtowania swojej sytuacji prawnej w taki sposób, by móc zapobiec wystąpieniu przesłanek powstania obowiązku podlegania określonemu reżimowi ubezpieczenia społecznego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na przyczynę opisaną jako „istnienie potrzeby wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości, która rozstrzygnie czy osoba, wobec której wydano decyzję o przyznaniu stypendium szkoleniowego, a która owego stypendium nigdy nie odebrała może być uznana, w rozumieniu art.6 ust 1 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za osobę „pobierającą (...) stypendium w okresie odbywania szkolenia, stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych na które została skierowana przez powiatowy urząd pracy”, ze wskazaniem, że dotychczas to zagadnienie było tylko raz przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w sprawie I UK 296/16, którego argumentację powielił Sąd Apelacyjny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywo-

łujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zważywszy, że skarżący powołał się na przyczynę kasacyjną ujętą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., należy stwierdzić, iż nie zachodzi potrzeba wykładni wskazanego przez skarżącego przepisu. Kwestia podlegania przez skarżącego ubezpieczeniu społecznemu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych została rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy powoływany przez skarżącego wyrokiem z dnia 11 lipca 2017 r., I UK 296/16, w którym – oddalając skargę kasacyjną A. U. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 lutego 2016 r., III AUa [...] - stwierdzono, że osobą pobierającą w okresie odbywania szkolenia, na które została skierowana przez powiatowy urząd pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest osoba, której świadczenie zostało przyznane i postawione do jej dyspozycji (wydane), niezależnie od tego, czy uprawniony faktycznie je uzyskał (pobrał, odebrał, przyjął).

W tym stanie rzeczy, z braku przyczyny wymienionej w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).